

Minutter ved tilfældige Omstændigheder er kommen til at fremhæve temmelig stærkt. Der er imidlertid en anden ligesaa vigtig Side af Sagen, og det er den, om dette enkelte Punkt er et saadant, at det egner sig til særskilt, og fremfor alle andre Punkter i Stempelpapirslovgivningen, at gjøres til Gjenstand for Forandring, om det er et mere væsentligt Punkt end de mange andre, som kunne trænge til samtlig i det Mindste at tages under Overveielse. Denne Side af Sagen lægger jeg ligesaa megen Vægt paa som paa den anden. Jeg kan i denne Anledning ikke tilbageholde en Bemærkning, hvorved jeg nødes til at gaae noget dybere ind paa Stempellovgivningen, end jeg egentlig vilde ønske, da jeg helst vilde holde mig til den almindelige Betragtning, at der ikke er nogen retsfærdiggjørende Grund til særskilt at fremhæve dette Punkt, idet det maatte være de Herrer's Sag, der forsvare Loven, at retsfærdiggjøre den — den Bemærkning nemlig, at flere af de Uttringer, der her ere saadne, efter min Formening langt snarere vilde føre til at tage det Spørgsmaal under Overveielse, om der maatte være nogen Grund til under visse Betingelser at indrømme nogen Lettelse med Hensyn til simple kortvarige Obligationer, som ikke ere forbundne med Pant. Det er et Punkt, som synes at ligge nærmere end det om Transporter, som man har bragt frem, og som jeg troer, at man i Særdeleshed ved tilfældige Omstændigheder er kommen til at drage frem. Dette Punkt blev nemlig optaget i Comitebetænkningen i forrige Sæssion og er i Aar ingenlunde draget frem af den Mand i Folkethinget, der iffsor var Ordfører for det Udvalg, hvorfra Forslaget kom; han var endog, troer jeg, tilbøjelig til for sit Vedkommende i Aar at lade Forslaget falde. Det blev fremdraget af en Anden og blev senere fastholdt, navnlig fordi — jeg kan vel gjerne sige min Mening reent ud, da det er Noget, som vist er almindelig erkendt — man derved fik en attraaet Leilighed til at bringe hele Spørgsmaalet om en Revision af Stempelpapirslovgivningen frem. Det er Regjeringens Pligt — ikke nogen behagelig Pligt, men en uafviselig Pligt — ved saadanne Leiligheder at modsætte sig, at et Forslag, der har saa meget

Tilfældigt ved sig som dette, bliver til Lov, naar det ikke kan erkjendes, at der er særegne Grunde, som retsfærdiggjøre dets særskilte Behandling.

B. Christensen: Jeg maa tilstaae, at det forekommer mig, at den ærede Minister staaer paa et ganske særegent og virkelig ikke meget misundelsesværdigt Standpunkt i hele denne Sag. Jeg troer, det er noget stærkt, naar han vil sige, at denne Sag er noget ganske Tilfældigt eller væsentlig Tilfældigt, thi det staaer i Modsigelse dermed, at det vilde være let at paavise, at saa at sige fra den første Tid, Rigsdagen kom sammen, indtil idag har netop dette Punkt i Stempellovgivningen været fremhævet som Noget, der fortjente særligt at tages i Betragtning. Ved Siden deraf vil jeg tillade mig at troe, at det dog maa afgive et ingenlunde forkasteligt Vidnesbyrd om Trangen til en Forandring som den, der her er bragt i Forslag, at en saa stor Majoritet af Folkets Repræsentanter har lagt saa megen Vægt derpaa, som skeet er; og endelig maa jeg tilstaae, det gaaer mig ligesom den ærede Landstingsmand for Kjøbenhavn, jeg forstaaer slet ikke, hvad den ærede Minister mener at ville udrette med en Argumentation som den: „Sagens hele Forhold er ikke udtømmende undersøgt, der maa dog vistnok være mange meget vigtigere og mere paatrængende Reformers at foretage i Stempellovgivningen“. Jeg skal slet ikke inblade mig paa dette Spørgsmaal; det forekommer mig, at det kun meget lidet vedkommer den her foreliggende Sag; den Døsfattelse, som den ærede Landstingsmand fra Slagelse (Schou) nylig har fremsat for os i ligesaa sunde som sande og simple Ord, maa allerede være næsten tilstrækkelig til at gjøre det ubetænkeligt for os at inblade os paa Sagen, men virkelig betænkeligt for Ministeriet at modsætte sig. Og den ærede Minister maa tillade mig endnu, da jeg har taget Ordet, at gjøre en lille Bemærkning: han sagde, da han første Gang reiste sig, at han ansaae sig forpligtet til at sige, at han som Indenrigsminister ikke vilde tilraade H. S. Majestæt at sanctionere en Lov som den foreliggende. Mon